

Ultima lecție

In vara aceea fierbinte, deși nu am plecat în concediu, totuși nu mă simteam obosită. În mod ciudat, nici nu îmi doream să ies din localitate și aceasta m-a făcut să înțeleg că trebuia să mă aștept la ceva. Apoi a urmat aniversarea căsniciei noastre, zi în care vroiam să venim cu mulțumire înaintea Domnului pentru anii petrecuți împreună. Vroiam să stăm cu El în părtășie și să ne umplem de pacea Lui. Așa cum aveam să îmi amintesc mai târziu, Domnul a știut acest lucru și nu a vrut să îmi ia bucuria acelei aniversări. A doua zi, însă, când lucrurile aveau să intre din nou pe făgașul normal, aveam să trăiesc o zi de durere. Și aceasta a început de dimineață, când am aflat că fratele meu și cu mama nu mai pot veni la mine. Trebuia să rezolvăm o problemă notarială. Mama căzuse în baie și se simțea slăbită. Nu avea nicio boală, nu se văita de nimic, dar nu mai putea să se țină pe picioare. Cei din casă au crezut că e doar o neputință, dar eu am înțeles altceva. Mă rugasem mereu pentru ea ca să se poată ține pe picioare cât va avea zile de la Dumnezeu, așa că am avut convingerea că aceea era ultima zi din viața ei. Mama locuia cu familia fratelui meu și nu vroiam să fie o povară pentru ei.

Seara am mers la adunare și am dat un bilet pentru mama, ca Domnul să-i ușureze trecerea, căci e la sfârșit de cale. Și Domnul a lucrat. Când am ajuns acasă am aflat că mama „plecase”. M-am dus imediat să dau o mână de ajutor fratelui meu, care, fiind singur acasă, nu știa să se descurce. Am spălat-o și am îmbrăcat-o pe mama, fără să simt vreo repulsie pentru că ating un trup mort.

Dimpotrivă, am avut tot timpul senzația ciudată că ea doarme un somn greu și nu vrea să-și deschidă ochii.

Așa cum se întâmplă de obicei cu cei dragi, am vrut să știu cum s-a sfârșit din viață. Și am aflat că pe înserate, în timp ce fratele meu scria ceva în sufragerie, mama s-a întins pe o canapea și a început să respire greu, cu eforturi. El s-a îngrijorat, a întrebat-o ce e cu ea, dar ea nu a răspuns. A luat-o de mână și ea nu a reacționat. A stăruit ca să o trezească și cu mare greutate ea a deschis ochii.

- Lasă-mă, vreau să dorm, i-a spus.

- E cald, vrei să-ți aduc un ventilator? a insistat el. Mama i-a mulțumit.

Când fratele meu a revenit în cameră, mama adormise definitiv. Nu a mai încercat să o readucă. Ultimii ei ani de viață slăbise tot mai mult și se vedea că viața i se stinge ca o lumânare. Pentru ea, plecarea a fost o ușurare. Pentru mine a fost o durere la care nu am avut lacrimi. Mama a rămas de tânără cu patru copii și a suferit mult. Când fratele meu s-a însurat, a luat-o la el acasă. Nu i-a fost ușor să stea cu ea, depresia ei era greu de suportat. Dar ai lui au tratat-o cu înțelegere.

În cele câteva zile până la înmormântare, mi s-au perindat prin memorie amintiri din copilărie și adolescență legate de casa părintească și, bineînțeles, de mama. Nu știu de ce îmi erau mai dragi cele din copilărie. Poate pentru că pe atunci era și tata cu noi și eram fericiți. Dar mama era în centrul atenției. Pentru mine ea a avut o deosebită milă; eram slabă și bolnăvicioasă.

Mi-am amintit cum mă chema lângă ea și mă învăța cum să mă port la școală. Mă învăța toate lucrurile acelea mărunte pe

care trebuie să le știe un copil „cu cei șapte ani de acasă”. Mă învăța să cânt și îmi citea din Biblie. Toate istorisirile din Genesă le-am ascultat de la ea. Îmi vorbea despre viețile sfinților. Îmi plăcea când îmi spunea că înainte de nașterea mea a visat că trebuie să îmi pună numele Emanuela și ce însemna acest nume. De multe ori mă chema de la joacă numai pe mine și îmi spunea că există Dumnezeu. Îmi vorbea despre El, apoi mă întreba: Nu-i așa că n-ai să uiți niciodată că există Dumnezeu? O să ții minte?

Eu îi promiteam că nu am să uit, dar n-am putut să-mi țin promisiunea. După ce tata ne-a părăsit, mama a făcut o depresie puternică. Nu o mai interesa nimic, nu mai vroia nici să vorbească. A fost îngrozitor. Noi eram copii, nu știam cum să o ajutăm. Și nu era nimeni care să ne îndrepte pașii către Dumnezeu, singurul care ar fi putut să ne scoată din impas. Una dintre surorile mamei era căsătorită cu un preot. Nici el nu a încercat să facă ceva pentru noi. Nu ne-a deschis ușa casei, deși stătea la două străzi de noi. Mergeam pe la verișoarele mele, fetele lui, și ele îmi dădeau sfaturi ca din partea tatălui lor – să stropesc cu urină pragul casei, poarta... ceea ce nu am făcut. Boala mamei și necazurile care au venit peste noi mi-au zdruncinat credința în Dumnezeu. Nu puteam să-mi explic de ce o lasă pe mama să fie bolnavă.

După aproape două decenii, am cunoscut Cuvântul lui Dumnezeu și am venit la pocăință. Atunci am început să întrezăresc o speranță pentru mama. M-am rugat lui Dumnezeu și ea a început să-și revină. Durerea ei sufletească s-a topit cu încetul, dar supărarea o măcinase fizic, o îmbătrânise. Mergeam adesea să o văd, vorbeam cu ea și nu-mi venea să cred că și-a revenit. Am dorit